ელია — რიცხვი შვიდი

პირველი და უკანასკნელი

Jeff Pippenger
2023-10-07

ჩვენ 1863 წელს ვადგენთ, როგორც უკანასკნელ საცდელ წერტილს იმ გამოცდათა რიგში, რომლებიც დაიწყო 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებაში. ჩვენი პირველი ლოგიკური არგუმენტი არის ის ფაქტი, რომ მილერიტული მოძრაობა დასრულდა სწორედ იმ წელს, როდესაც მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესია კანონიერად დარეგისტრირდა ამერიკის შეერთებული შტატების მთავრობის მიერ. მოძრაობა, რომელიც წინასწარმეტყველურად დაიწყო 1798 წელს, დასრულდა 1863 წელს.

შთაგონება გვამცნობს, რომ როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზი 2001 წლის 11 სექტემბერს ჩამოვიდა, ეს მოვლენა წინასწარ იყო ტიპურად წარმოდგენილი მილერიტულ მოძრაობაში, როდესაც გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა. მილერიტთა მოძრაობა დაიწყო აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, როდესაც დანიელის მერვე და მეცხრე თავების ულაის მდინარის ხილვა გაიხსნა. ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა დაიწყო აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს, როდესაც დანიელის უკანასკნელი სამი თავის ჰიდეკელის მდინარის ხილვა გაიხსნა.

ორივე აღსასრულის ჟამმა დაიწყო წინარე რჩეული ხალხის თანდათანობითი გამიჯვნა იმათგან, ვინც თავიანთი შესაბამისი ისტორიების მოძრაობაში იყვნენ. როდესაც თითოეული ისტორიის ძირითადი წესდება საჯაროდ დადასტურდა, თითოეული შესაბამისი ისტორიის ანგელოზი ჩამოვიდა. უწყება, მოძრაობა და მაცნე იყო ის იარაღები, რომლებიც უფალმა ყოველ შესაბამის ისტორიაში გამოიყენა, რათა ეჩვენებინა წინარე რჩეული ხალხის ცოდვა; რადგან, როგორც ქრისტემ ასწავლა თავისი საქმის შესახებ, იგი რომ არ მოსულიყო, ისტორიის კირკიტა იუდეველებს ცოდვა არ ექნებოდათ. მაცნე, უწყება და მოძრაობა იყო სამსჯავროს იარაღები, რომლებიც წინარე რჩეულ ხალხს პასუხს აგებინებდა თავიანთი შესაბამისი ისტორიების პროგრესული ნათლის უარყოფისთვის; და როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდა, ამან აღნიშნა, რომ წინარე აღთქმის ხალხის სამსჯავროს პროცესი დაწყებული იყო. სამსჯავროს იარაღი გამოიკვეთება მაშინ, როდესაც წინასწარმეტყველები, რომლებიც ამ ისტორიას განასახიერებენ, ჭამენ იმ უწყებას, რომელიც უფალმა მათ მისცა. როდესაც ისინი შეჭამენ უწყებას, შემდეგ მიაქვთ ეს უწყება წინარე რჩეულ ხალხთან, რომლებიც წარმოდგენილი არიან, როგორც ქედფიცხელი და ურჩი ხალხი, რომელიც არ მოისმენს და არ

მოიქცევა. როგორც კი ანგელოზი ჩამოვა და უწყება შეიჭმება, ურჩი ხალხის სამსჯავრო იწყება.

ჩვენ ვუყენებთ ძველი ისრაელის სამსჯავრო პროცესს, როგორც იგი წარმოდგენილია რიცხვთა წიგნში, მილერიტული მოძრაობის ისტორიას და საბოლოოდ ამ გამოცდის პროცესს გამოვიყენებთ ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის მიმართ. რიცხვის „ათი“ სიმბოლიზმი უნდა განისაზღვროს იმ მონაკვეთის კონტექსტით, სადაც იგი არის გამოყენებული.

ათი გამოცდის მიმდევრობა იმედგაცრუებით იწყება — ძველი ისრაელისთვის ეს იყო წითელ ზღვასთან, ხოლო მილერიტებისთვის — 1844 წლის 22 ოქტომბერს. და უაიტი განსაზღვრავს იმ „სასაზღვრო“ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც იმ დროს გამოეცხადა, და იწყებს იმით, რასაც მან უწოდა „დროის გასვლა“. ებრაელთა იმედგაცრუება იყო ფარაონის ლაშქრის მუქარა. ებრაელებში ღვთის ძალისადმი რწმენის ნაკლებობა გამოვლინდა მათი მტრების ლაშქრის შიშზე რეაქციაში, ისევე როგორც ეს მოხდა მეათე და უკანასკნელ გამოცდაში. იესო დასასრულს თავიდანვე წარმოაჩენს, ამიტომ აღთქმულ მიწაზე გიგანტების შიში, რომელიც ათმა მზვერავმა გამოავლინა, იყო იგივე შიში, რომელმაც ასევე წარმოშვა მათი იმედგაცრუება წითელ ზღვასთან. მილერიტული მოძრაობის მეათე და უკანასკნელი გამოცდა იქნებოდა დროის წინასწარმეტყველება, როგორც 1844 წლის 22 ოქტომბერი იყო.

მილერიტთა ისტორიის პროგრესული გამოცდისას მომხდარმა დიდმა იმედგაცრუებამ დასაბამი მისცა ისტორიისა, რომელიც ძველი ისრაელის ეგვიპტიდან გამოხსნით იყო მკაფიოდ ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი. მეწამული ზღვისგან დაწყებული იყო ათი გამოცდის თანმიმდევრობა, და უკანასკნელი გამოცდა პირველს ასახავდა. დიდ იმედგაცრუებაში „დროის გასვლა“ დროის წინასწარმეტყველების არასწორი გაგებით იყო გამოწვეული. სულიერი ისრაელისთვის გამოცდის პროცესის უკანასკნელი ისეთივე იქნებოდა, როგორიც პირველი. 1863 წელს პირდაპირი ისრაელის ხელმძღვანელებმა არჩიეს დაბრუნებოდნენ იმათ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას, რომლებიც მათ ახლახან რომის ასულებად ამოიცნეს, და უარყვეს, ან, თუ გნებავთ, არასწორად გაიგეს ბიბლიაში არსებული ყველაზე ხანგრძლივი დროის წინასწარმეტყველება. როგორც პირდაპირ ისრაელში, ისე სულიერში, ათი გამოცდის დასასრული დასაწყისით იყო წარმოდგენილი. და დასასრულს, ორივე შემთხვევაში, ურჩნი ავლენდნენ სურვილს დაბრუნებულიყვნენ იმ ადგილას, საიდანაც ახლახან იყვნენ გამოხსნილნი.

ლევიანის ოცდაექვსის შვიდი ჟამის უარყოფით ლაოდიკიური ადვენტიზმი შეიქმნა წინასწარმეტყველური დილემის წინაშე, რომელიც მათ წინასწარ არ განეჭვრიტათ. დღემდე მათ ვერ შეძლეს ამ დილემის გადაწყვეტა, თუმცა

ამის მცდელობაში სხვადასხვა იგავურ-მოთხრობილ „საჭმელს“ სთავაზობენ. დილემა იმ მუხლშია, რომელსაც და უაიტი ადვენტიზმის საფუძვლად და ცენტრალურ საყრდენ სვეტად განსაზღვრავს.

> „წერილის ის ადგილი, რომელიც ყველა სხვაზე მეტად იყო როგორც ადვენტისტური რწმენის საფუძველი, ისე მისი ცენტრალური საყრდენი სვეტი, იყო ეს გამოცხადება: ‘ორ ათას სამას დღემდე; შემდეგ საწმიდარი განიწმინდება.’ [Daniel 8:14.]“ The Great Controversy, 409.

ადვენტიზმს ბევრი რამ აქვს სათქმელი მეთოთხმეტე მუხლის შესახებ, მაგრამ ისინი არასოდეს ეხებიან იმ პირველივე დაკვირვებას, რომელიც ამ მუხლთან დაკავშირებით უნდა გაკეთდეს. ეს დაკვირვება ის არის, რომ მეთოთხმეტე მუხლი არის „პასუხი“. პასუხს აზრი არა აქვს, თუ იგი არ მოიცავს იმ კითხვას, რომელიც ამ პასუხს იწვევს. მეცამეტე მუხლი ლოგიკურად, გრამატიკულად თუ გონივრულად ვერ განეყოფა მეთოთხმეტე მუხლს, რადგან მეცამეტე მუხლი არის კითხვა, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლი — პასუხი.

როდესაც ეს საკითხი სწორად და სამართლიანად არის წარმოდგენილი, იგი მეთოთხმეტე მუხლს ანიჭებს სრულიად განსხვავებულ მნიშვნელობას იმისგან, რასაც ადვენტიზმი ასწავლის. ეს არ ნიშნავს, რომ მეთოთხმეტე მუხლი არ არის „ადვენტური რწმენის საფუძველი და ცენტრალური სვეტი“, რადგან იგი მართლაც ასეთია. ეს ნიშნავს, რომ როდესაც ადვენტიზმმა 1863 წელს ვერ გაიგო და გვერდზე გადადო შვიდი ჟამი, მათ ვერ შეძლეს სრულად განესაზღვრათ, რას ნიშნავს სინამდვილეში მეთოთხმეტე მუხლი. წმინდა წერილებში ნახევარი ჭეშმარიტება ჭეშმარიტება არ არის. თუ იგი სწორად არის გაგებული, მეცამეტე მუხლის კითხვა მოითხოვს იმ წინასწარმეტყველების აღიარებას, რომელიც აღნიშნავს შებილწული საწმიდარის განწმენდას, და აგრეთვე იმ წინასწარმეტყველების აღიარებას, რომელიც აღნიშნავს მხედრობის გათელვას. ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველება ეხება „საწმიდარს“, ხოლო ორი ათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველება ეხება „მხედრობას“.

ამ ორ მუხლს შორის ურთიერთობის განხილვა მოითხოვს ვრცელ კვლევას, რის გაკეთებასაც ამ სტატიებში ამ ეტაპზე არ ვაპირებ. ამ საკითხებს წლების განმავლობაში არაერთხელ შევხებივარ და მათი პოვნა შესაძლებელია სერიაში „Habakkuk’s Tables“. ამჟამად კვლავ ელიას სიმბოლიკას განვიხილავ და მსურს, უპირველესად, ის ჭეშმარიტებები დავასრულო.

უილიამ მილერი ადვენტიზმის დასაწყისის ელია იყო, და მისი პირველი აღმოჩენა იყო ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის შვიდი ჟამი; ამიტომაც, ამ ჭეშმარიტების უარყოფა 1863 წელს ელიის უწყების უარყოფა იყო. ამ ეტაპზე

მე განვიხილავ ალფისა და ომეგის იმ მახასიათებელს, რომელიც დასასრულს დასაწყისთან აიგივებს. ძველი ისრაელისთვის საბოლოო გამოცდა პირველ გამოცდაში იყო წარმოდგენილი. ორივე გამოცდა გამოხატავს შიშს, რომ წარმართი ერები ღმერთზე უფრო ძლიერნი იყვნენ. მეათე გამოცდა, რადგან პრინციპით იგივე იყო, პირველ გამოცდაზე გაცილებით უფრო ურჩი აღმოჩნდა, რადგან პირველ გამოცდაში ღმერთის გამარჯვების ისტორიას მეამბოხეებში მტკიცედ დამკვიდრებული ნდობა უნდა წარმოეშვა. მათ გამოავლინეს ღმერთის უარყოფა, მიუხედავად მისი ძალის გაცილებით მეტი მტკიცებულებისა, ვიდრე ჰქონდათ მეწამულ ზღვასთან. 1863 წლისთვის მილერიტული ადვენტიზმი უკვე განმარტავდა, თუ რატომ იყო დიდი იმედგაცრუება ღმერთის ძლიერი მოქმედება, მაგრამ მათ მაინც გადაწყვიტეს, აერჩიათ წინამძღოლი, ეგვიპტეში დაბრუნებულიყვნენ და უარეყოთ ის უწყება, რომელსაც დანიელი მოსეს „ფიცს“ უწოდებს და რომელიც ელიას მიერ იყო წარმოდგენილი.

ვიდრე დროს დავუთმობდე შვიდი ჟამის, როგორც დროითი წინასწარმეტყველების, ძალის შემადასტურებელი მტკიცებულებების გადმოცემას, განზრახული მაქვს, მისი სისწორე სხვა გზით, მარტივი ლოგიკის გამოყენებით, დავამტკიცო. რადგან 1798 წელს დაწყებული მოძრაობისთვის 1863 წლის საბოლოო გამოცდა ასევე წარმოადგენდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლიერი ანგელოზის მოძრაობის საბოლოო გამოცდას. შთაგონებამ სრულიად ნათლად გვიჩვენა, თუ რა არის უკანასკნელი გამოცდა ორივე მოძრაობისთვის.

> „სატანა არის... განუწყვეტლივ თავს ახვევს ყალბს, რათა ჭეშმარიტებას ჩამოაშოროს. სატანის ყველაზე უკანასკნელი მოტყუება ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება“ (იგავები 29:18).“ Selected Messages, წიგნი 1, 48.

არ არსებობს პატიოსანი გზა, რომ ელენ უაითის წერილობები ისე იქნეს გაგებული, თითქოს იგი სრულად არ უჭერდა მხარს ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდ ჟამს“. და უაითი, როგორც ამ სტატიებში უკვე აღვნიშნეთ და როგორც კარგად არის დოკუმენტირებული სერიაში, სახელწოდებით Habakkuk’s Tables, პირდაპირ გვამცნობს, რომ ღმერთმა წარმართა როგორც 1843 წლის, ისე 1850 წლის სქემები. იგი პირდაპირ ასწავლის, რომ ეს ორი დაფა იყო აბაკუმის მეორე თავის აღსრულება. ორივე სქემა ლევიანთა ოცდამეექვსის „შვიდ ჟამს“ თავის შესაბამისი გრაფიკული განლაგების ცენტრალურ წერტილად წარმოაჩენს. ორივე სქემაში „შვიდი ჟამის“ ხაზის ცენტრს ქრისტეს ჯვარი წარმოადგენს, როგორც „შვიდი ჟამის“ წინასწარმეტყველური ხაზის შუაგულს.

ჰაბაკუკის ორი ტაბულის მის მიერ დამოწმებასთან ერთად, მან მრავალგზის აღნუსხა, რომ ჩვენ უნდა განვაგრძოთ იმ უწყების წარდგენა, რომელიც

1840-იდან 1844 წლამდე იყო წარმოდგენილი; და ყოველი ადვენტისტი ისტორიკოსი, რომელიც განიხილავს, თუ როგორ ავრცელებდნენ მილერიტები თავიანთ მიერ ქადაგებულ უწყებას, აღნიშნავს, რომ ისინი იყენებდნენ 1843 წლის სქემას. იგი არა მხოლოდ ადასტურებს სქემებზე წარმოდგენილ უწყებებს და ღმერთის ხალხს ურჩევს, განაგრძონ იმავე უწყებების წარდგენა, რომლებიც იმ ისტორიაში იყო წარმოდგენილი, არამედ მრავალ ადგილასაც გვაძლევს გაფრთხილებას, რომ ეს უწყებები ღმერთის ნარჩომი ხალხის ისტორიის განმავლობაში თავდასხმის საგანი გახდებოდა. და როდესაც იგი ამ თავდასხმების შესახებ აფრთხილებს, განმეორებით მიუთითებს, რომ სწორედ ღმერთის გუშაგთა საქმეა იმავე ჭეშმარიტებათა დაცვა.

თუ სქემები არასწორია, მაშინ მათ მიერ გრაფიკულად წარმოდგენილი უწყებებიც არასწორია. თუ უწყება, რომელსაც მილერიტები 1840-დან 1844 წლამდე ქადაგებდნენ, არასწორი იყო, მაშინ ელენ უაითის განმეორებითი დასტურიც, რომ მილერიტთა უწყება საფუძველი იყო, ასევე არასწორია. თუ ეს უწყებები არასწორი იყო, მაშინ მისი განმეორებითი ბრძანებებიც, რომ ზუსტად იგივე ჭეშმარიტებები კვლავაც წარდგენილიყო, ცრუ რჩევაა. თუ მილერიტთა უწყება არ წარმოადგენს იმ საფუძვლებს, რომლებიც სატანური თავდასხმებისაგან უნდა ყოფილიყო დაცული და შემონახული, მაშინ ეს რჩევებიც მცდარია. იმ დასკვნამდე მისვლა, რომ ყველა ეს საკითხი, რომელიც იმ ისტორიის ელიას უწყებას უკავშირდება, მცდარია, აშკარად დაადასტურებდა, რომ ელენ უაითი ცრუ წინასწარმეტყველი იყო.

თანამედროვე ადვენტიზმი კვლავაც ასწავლის თავიანთ გამოცხადების სემინარებზე, რომ ნაშთი ეკლესია ფლობს წინასწარმეტყველების სულს, რომელიც არის იესოს მოწმობა, მაგრამ ისინი ნამდვილად არ ეუბნებიან მათ, ვისაც ეკლესიის წევრობაში შემოყვანას ცდილობენ, რომ სრულად უარყოფენ ელენ უაიტის მიერ მოწონებულსა და იმ გაფრთხილებებს, რომლებიც იმ ადრეულ საფუძველმდებელ ჭეშმარიტებებსა და ისტორიას უკავშირდება. თქვენთვის რას ნიშნავს შემდეგი მონაკვეთი?

> „არაფერი გვაქვს საშიში მომავლის წინაშე, გარდა იმისა, თუ დავივიწყებთ გზას, რომლითაც უფალი გვიძღოდა, და მის მოძღვრებას ჩვენს წარსულ ისტორიაში.“ Life Sketches, 196.

1863 წელს მილერიტული მოძრაობა დასრულდა და მთავრობის წინაშე იურიდიულ ერთეულად დარეგისტრირდა, რომელიც საბოლოოდ პაპობის ხატს შექმნიდა, რაც ელენ უაიტის განსაზღვრებით ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას ნიშნავს.

> „ამჟამად შეერთებულ შტატებში მიმდინარე მოძრაობებში, რომლებიც მიზნად ისახავს ეკლესიის ინსტიტუტებისა და წეს-ჩვეულებებისთვის

> სახელმწიფოს მხარდაჭერის უზრუნველყოფას, პროტესტანტები პაპისტების კვალს მიჰყვებიან. მეტიც, ისინი პაპობას უღებენ კარს, რათა პროტესტანტულ ამერიკაში კვლავ დაიბრუნოს ის უზენაესობა, რომელიც მან ძველ სამყაროში დაკარგა.“ The Great Controversy, 573.

იმ წინაპირობით, რომ ხელისუფლებასთან სამართლებრივი ასოციაცია ორგანიზების აუცილებლობის ნაწილი იყო, იმ დროს, როცა ერის ახალგაზრდებს გაწვევით გზავნიდნენ სისხლისღვრის აბაზანაში, რომელსაც სამოქალაქო ომი ერქვა, მილერიტთა მოძრაობა დასრულდა. 1863 წელს, როგორც ბეჭდური სტატიით, ასევე ახალი სქემით, მეშვიდე დღის ადვენტისტურმა ეკლესიამ უარყო მონობის წინასწარმეტყველება, რომელსაც დანიელი მოსეს ფიცს უწოდებს. 1850 წელს უფალმა თავის ხალხს უბრძანა, შეექმნათ აბაკუმის მეორე ცხრილი და შეესწორებინათ ის შეცდომა, რომელსაც იგი 1843 წლის ცხრილზე თავის ხელით ფარავდა. 1850 წელს დადგენილმა ცხრილმა სრულად აღასრულა თავისი დანიშნულება, რადგან ელენ უაიტმა თქვა, რომ იხილა, „რომ ღმერთი იყო ცხრილის გამოქვეყნებაში,“ და ამავე დროს აღნიშნა, რომ 1850 წლის ცხრილი აბაკუმის მეორე თავშია აღნიშნული.

1850 წლის სქემის დანიშნულება იგივე იყო, რაც 1843 წლის სქემისა. იგი უნდა ყოფილიყო ევანგელისტური საშუალება, რომელსაც გამოიყენებდნენ მესამე ანგელოზის უწყების წარმოსადგენად მომაკვდავ სამყაროსათვის. 1863 წელს ეს უწყება უკუაგდეს. გამოცდის პროცესი, რომლის სახეობრივ წინასახედაც დგას გამოცდის პროცესი, რომელიც წითელ ზღვასთან დაიწყო, დაიწყო დროის წინასწარმეტყველებით, რომელიც განსაზღვრავდა საწმიდარს, რომელიც უნდა გათელილიყო დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში, და გამოცდის პროცესი დასრულდა დროის წინასწარმეტყველებით, რომელიც განსაზღვრავდა მხედრობას, რომელიც უნდა გათელილიყო დანიელის მერვე თავის მეცამეტე მუხლში.

> მაშინ გავიგონე, რომ ერთი წმიდა ლაპარაკობდა; და მეორე წმიდამ ჰკითხა იმ განსაზღვრულ წმიდას, რომელიც ლაპარაკობდა: „რამდენ ხანს გასტანს ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გამაპარტახებელი ცოდვის შესახებ, რომ საწმიდარიც და მხედრობაც გათელილ იქნენ?“ და მან მითხრა მე: „ორი ათას სამას საღამომდე და დილამდე; მაშინ საწმიდარი განიწმინდება.“ დანიელი 8:13, 14.

გამოცდის პროცესი, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო, ატარებს ალფასა და ომეგას ბეჭედს. ამ საცდელი პროცესის დასაწყისი იყო დროითი წინასწარმეტყველება, რომელიც წარმოადგენდა საწმიდარს, რომელიც უნდა გათელილიყო. ეს იყო წინასწარმეტყველება, რომელმაც, აღსრულებისას, დიდი ნათელი წარმოშვა. გამოცდის პროცესი, რომელიც 1863 წელს დასრულდა, ატარებს ალფასა და ომეგას ბეჭედს. ამ საცდელი

პროცესის დასასრული იყო დროითი წინასწარმეტყველება, რომელიც წარმოადგენდა მხედრობას, რომელიც უნდა გათელილიყო. ეს იყო წინასწარმეტყველება, რომელიც განზრახული იყო, რომ თავისი აღსრულებისას დიდი ნათელი წარმოეშვა. ეს იყო დროითი წინასწარმეტყველება, წარმოდგენილი იმ ისტორიის ელიას მიერ; და როდესაც იგი უარყოფილ იქნა და განზე გადაიდო, მან დიდი სიბნელე წარმოშვა.

> და ეს არის განკითხვა: ნათელი მოვიდა ქვეყნიერებაში, ხოლო ადამიანებმა ნათელზე მეტად სიბნელე შეიყვარეს, რადგან მათი საქმეები ბოროტი იყო. იოანე 3:19.

ლოგიკა, რომლითაც ვაპირებ ამ სტატიის დასრულებას, არის ის, რაც უკვე აღვნიშნე. დაამტკიცა თუ არა ღმერთმა ელენ უაიტის მეშვეობით 1843 და 1850 წლების სქემები?

> „მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა; რომ მისი ხელი იყო გადაფარებული და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოხსნილი.“ Early Writings, 74.

> „ვიხილე, რომ ღმერთი იყო ძმა ნიკოლსის მიერ დიაგრამის გამოცემაში. ვიხილე, რომ ბიბლიაში არსებობდა ამ დიაგრამის შესახებ წინასწარმეტყველება, და თუ ეს დიაგრამა განკუთვნილია ღვთის ხალხისთვის, თუ იგი ერთისთვის საკმარისია, მეორისთვისაც საკმარისია, და თუ ერთს ესაჭიროებოდა ახალი დიაგრამა, უფრო დიდ მასშტაბზე დახატული, ყველასაც ისევე ესაჭიროება იგი.“ Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

განა ღმერთმა ელენ უაიტის მეშვეობით დაამოწმა ის უწყება, რომელსაც მილერიტები წარმოადგენდნენ 1840-იდან 1844 წლამდე პერიოდში?

> „ღმერთი არ გვაძლევს ახალ უწყებას. ჩვენ უნდა ვქადაგებდეთ იმ უწყებას, რომელმაც 1843 და 1844 წლებში სხვა ეკლესიებიდან გამოგვიყვანა.“ Review and Herald, January 19, 1905.

> „ღმერთი გვიბრძანებს, ჩვენი დრო და ძალა მივუძღვნათ ხალხისთვის იმ უწყებათა ქადაგების საქმეს, რომლებმაც 1843 და 1844 წლებში მამაკაცები და ქალები აღძრეს.“ Manuscript Release, Number 760.

> „1840–1844 წლებში მოცემული ყველა უწყება ახლა ძალით უნდა იქნეს წარმოთქმული, რადგან მრავალი ადამიანია, რომელმაც სულიერი ორიენტირი დაკარგა. ეს უწყებანი ყველა ეკლესიას უნდა მიეწოდოს.“

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან ის თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც ნანახი იყო 1843 და 1844 წლებში.

„უწყება უკვე მიცემულია. და არ უნდა იყოს არავითარი დაყოვნება ამ უწყების კვლავ გამეორებაში, ვინაიდან დროთა ნიშნები სრულდება; დამასრულებელი საქმე უნდა აღსრულდეს. დიდი საქმე მოკლე დროში აღსრულდება. მალე, ღვთის დანიშნულებით, მოეცემა უწყება, რომელიც ძლიერ შეძახილად გადაიქცევა. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

„ჭეშმარიტებანი, რომლებიც მივიღეთ 1841, ‘42, ‘43 და ‘44 წლებში, ახლა უნდა იქნეს შესწავლილი და გამოცხადებული. პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებანი მომავალში ხმამაღალი ხმით გამოცხადდება. ისინი გადმოიცემა გულმოდგინე სიმტკიცითა და სულის ძალით.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 371.

„ჩვენ გვესმის საქმის დღევანდელი სისუსტე და სიმცირე. ჩვენ გამოცდილება მივიღეთ. იმ საქმის შესრულებისას, რომელიც ღმერთმა მოგვანდო, შეგვიძლია ნდობით აღვსილნი წინ წავიდეთ, დარწმუნებულნი იმაში, რომ იგი იქნება ჩვენი ძალა და უნარი. იგი იქნება ჩვენთან 1906 წელს, როგორც იყო ჩვენთან 1841, 1842, 1843 და 1844 წლებში.“ Loma Linda Messages, 156.

„ჩვენს დაწესებულებებში ისინი, ვინც მასწავლებლებად და ხელმძღვანელებად დგანან, მტკიცენი უნდა იყვნენ რწმენაში და მესამე ანგელოზის უწყების პრინციპებში. ღმერთს სურს, რომ მისმა ხალხმა იცოდეს, რომ ჩვენ გვაქვს ეს უწყება ისე, როგორც მან მოგვცა იგი 1843 და 1844 წლებში.“ General Conference Bulletin, April 1, 1903.

„გაფრთხილება გამოცხადდა: არავითარი რამ არ უნდა დაიშვას, რაც შეარყევს იმ რწმენის საფუძველს, რომელზეც ჩვენ ვაშენებდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი, და მას შემდეგ მუდამ ვდგავარ ქვეყნიერების წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ განვიზრახავთ ფეხი ავიღოთ იმ საფუძვლიდან, რომელზედაც ისინი დადგა, როცა დღითი დღე გულმოდგინე ლოცვით ვეძებდით უფალს და ნათელს ვეძიებდით. გგონიათ, რომ შემეძლო უარმეყო ნათელი, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს როგორც საუკუნეთა კლდე. იგი ხელმძღვანელობდა ჩემ გზას მას შემდეგ, რაც მომეცა.“ Review and Herald, April 14, 1903.

აფრთხილებდა თუ არა ღმერთი ელენ უაიტის მეშვეობით თავის ხალხს, რომ დაეცვათ თავი იმ თავდასხმებისაგან, რომლებიც მილერიტული ისტორიის ჭეშმარიტებებს ძირს გამოუთხრიდა?

> „ჭეშმარიტების დიადი სასიგნალო ნიშნები, რომლებიც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში ჩვენს ორიენტირს გვიჩვენებს, გულმოდგინედ უნდა იყოს დაცული, რათა არ იქნეს დანგრეული და ჩანაცვლებული თეორიებით, რომლებიც ჭეშმარიტი ნათლის ნაცვლად დაბნეულობას მოიტანს.“ Selected Messages, წიგნი 2, 101, 102.

> „დღეს სატანა ეძებს შესაძლებლობებს, დაანგრიოს ჭეშმარიტების საზღვრის ნიშნები,—ძეგლები, რომლებიც გზის გასწვრივ აღიმართა; და ჩვენ გვჭირდება ხანდაზმული მუშაკების გამოცდილება, რომელთაც თავიანთი სახლი მყარ კლდეზე აუგიათ და რომლებიც, როგორც ცუდი, ისე კარგი სახელის პირობებში, ჭეშმარიტებისადმი ურყევნი დარჩნენ.“ Gospel Workers, 104.

> „ღმერთი არასოდეს ტოვებს ქვეყანას იმ კაცთა გარეშე, რომელთაც კეთილისა და ბოროტის, სიმართლისა და უსამართლობის გარჩევა ძალუძთ. ღმერთს ჰყავს კაცები, რომლებიც მან დანიშნა, რათა საგანგებო ჟამს ბრძოლის წინა ხაზზე იდგნენ. განსაცდელის დროს იგი აღადგენს კაცებს, როგორც ძველ დროში აღადგენდა. ახალგაზრდა კაცებს ებრძანებათ, შეუერთდნენ ხანდაზმულ დროშისმტვირთველთ, რათა განმტკიცდნენ და ისწავლონ ამ ერთგულთა გამოცდილებით, რომელთაც მრავალ ბრძოლაში გაუვლიათ და რომელთაც ღმერთი თავისი სულის მოწმობებით ასე ხშირად ელაპარაკებოდა, მიუთითებდა სწორ გზას და ამხელდა მცდარ გზას. როდესაც საფრთხენი აღდგებიან, რომლებიც ღვთის ხალხის რწმენას გამოსცდიან, ამ პიონერ მუშაკებს ეკისრებათ წარსულის გამოცდილებათა გახსენება, როცა სწორედ ამგვარი კრიზისები დგებოდა, როცა ჭეშმარიტება ეჭვქვეშ დგებოდა, როცა შემოჰქონდათ უცნაური შეხედულებანი, რომლებიც ღმერთისაგან არ მომდინარეობდა.“

> „ამჟამად საჭიროა იმ ხანდაზმული მუშაკების გამოცდილება; რადგან სატანა თვალყურს ადევნებს ყოველ შესაძლებლობას, რათა არაფრად აქციოს ძველი სასაზღვრო ნიშნები,—ის ძეგლები, რომლებიც გზის გასწვრივ არის აღმართული.“ Review and Herald, November 19, 1903.

1863 წელს მილერიტული მოძრაობა დასრულდა იმ პირველი ჭეშმარიტების უარყოფით, რომლის გაგებამდეც იმ ისტორიის ელიაჰი ყოფილიყო მიყვანილი. მისი საბოლოო გამოცდა დაფუძნებული იყო დანიელის მერვე თავში არსებულ ორ მუხლზე, რომლებიც განსაზღვრავენ საწმიდრისა და ლაშქრის გათელვას. საწმიდრის ნათელი გაიხსნა ათი გამოცდის პირველზე, ხოლო სიბნელე მოეწია ლაშქარს ათი გამოცდის უკანასკნელზე.

„ერთი რამ უეჭველია: ის მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც თავიანთ ადგილს სატანის დროშის ქვეშ იკავებენ, პირველად უარყოფენ თავიანთ რწმენას ღმერთის სულის დამოწმებებში მოცემული გაფრთხილებებისა და შეგონებების მიმართ.

მოწოდება უფრო დიდი მიძღვნისა და უფრო წმინდა მსახურებისაკენ გაისმის და კვლავაც გაისმება. ზოგიერთნი, რომლებიც ახლა სატანის შთაგონებულ აზრებს ახმოვანებენ, გონს მოეგებიან. არიან ისინი, რომელთაც მნიშვნელოვანი სამინდობილო თანამდებობები უკავიათ, და მაინც არ ესმით ჭეშმარიტება ამ დროისათვის. მათ ეს უწყება უნდა მიეცეთ. თუ მიიღებენ მას, ქრისტე მიიღებს მათ და თავისთან ერთად მუშაკებად გახდის. მაგრამ თუ უარს იტყვიან ამ უწყების მოსმენაზე, თავიანთ მხარეს დაიჭერენ სიბნელის მთავრის შავი დროშის ქვეშ.

„მე დამავალეს, რომ ვთქვა: ამ დროისთვის ძვირფასი ჭეშმარიტება ადამიანთა გონებას უფრო და უფრო ნათლად ეცხადება. განსაკუთრებული მნიშვნელობით კაცებმა და ქალებმა უნდა ჭამონ ქრისტეს ხორცი და სვან მისი სისხლი. მოხდება შემეცნების განვითარება, რადგან ჭეშმარიტებას განუწყვეტელი გაფართოების უნარი აქვს. ჭეშმარიტების ღვთაებრივი დამფუძნებელი უფრო ახლო და კიდევ უფრო ახლო ზიარებაში შევა მათთან, ვინც მის შესაცნობად მისდევს. როდესაც ღვთის ხალხი მის სიტყვას ზეციურ პურად მიიღებს, შეიცნობენ, რომ მისი გამოსვლანი განთიადივით არის განმზადებული. ისინი მიიღებენ სულიერ ძალას, როგორც სხეული იღებს ფიზიკურ ძალას, როცა საზრდელი იჭმევა.

„ჩვენ სრულადაც კი არ გვესმის უფლის განზრახვა, როცა მან ისრაელის ძენი ეგვიპტურ მონობიდან გამოიყვანა და უდაბნოში გაატარა ქანაანში შესაყვანად.

„როცა სახარებიდან გაბრწყინებულ ღვთიურ სხივებს შევკრებთ, უფრო ნათელ წვდომას შევიძენთ იუდეველთა განგებულების შესახებ და უფრო ღრმად დავაფასებთ მის მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებებს. ჭეშმარიტების ჩვენი გამოკვლევა ჯერ კიდევ არასრულია. ჩვენ შევკრიბეთ სინათლის მხოლოდ რამდენიმე სხივი. ისინი, ვინც ყოველდღიურად არ იკვლევენ სიტყვას, ვერ გადაჭრიან იუდეველთა განგებულების საკითხებს. ისინი ვერ გაიგებენ ტაძრის მსახურებით ნასწავლებ ჭეშმარიტებებს. ღმერთის საქმეს აფერხებს მისი დიადი გეგმის ამქვეყნიური გაგება. მომავალი სიცოცხლე გამოავლენს იმ კანონთა მნიშვნელობას, რომლებიც ქრისტემ, ღრუბლის სვეტში დაფარულმა, მისცა თავის ხალხს.“ Spalding and Magan, 305, 306.

ჩვენ გავაგრძელებთ ელიას სიმბოლიზმის განხილვას 1863 წელთან კავშირში მომდევნო სტატიაში.